

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.121/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Vető és Kovácsházy Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Vető Gábor ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Dr. Horváth - Dr. Jakab Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Jakab Sándor ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. október 15. napján meghozott 105.P.21.027/2018/92. számú ítélete ellen a felperes 96. és 107. sorszámu, valamint a 2021. december 15. napján meghozott 105.P.21.027/2018/103. számú kiegészítő ítélet ellen a felperes 107. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperesnek fizetendő értékkiegyenlítés összegét 1.671.903 (egymillió-hatszázhetvenegyezer-kilencszázhárom) forintba felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét és kiegészítő ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a vagyonmérleg

15. tétele alatti Mini HIFI tornyot	30 (harminc) euró,
16. tétele alatti Sharp rádió, CD lejátszó, micro hifit	15 (tizenöt) euró,
17. tétele alatti Sony TV, 72 centiméterest	10 (tíz) euró,
18. tétele alatti Grundig TV-t	60 (hatvan) euró,
19. tétele alatti Samsung TV, 51 centiméterest	37 (harminchét) euró,
20. tétele alatti Orion TV-t	40 (negyven) euró,
21. tétele alatti Sony TV, 51 centiméterest	15 (tizenöt) euró,
22. tétele alatti VHS magnót	40 (negyven) euró,
23. tétele alatti Kärcher porszívót	30 (harminc) euró,
24. tétele alatti Singer táskavarrógépet	68 (hatvannyolc) euró,
25. tétele alatti Whirlpool mosógépet	30 (harminc) euró,
26. tétele alatti Blaupunkt mosógépet	53 (ötvenhárom) euró,
27. tétele alatti Bosch hűtőgépet	30 (harminc) euró,
28. tétele alatti Whirlpool hűtőszekrényt	50 (ötven) euró,
30. tétele alatti 6 darab ebédlőszéket	20 (húsz) euró,

31. tétele alatti 3+2+1 ülőgarnitúrát	212 (kétszáztizenkét) euró,
32. tétele alatti Grange vajsínű hasított bőr garnitúrát	1274 (ezerkétszázhetvennégy) euró,
33. tétele alatti Grange háromrészes nappali szekrényt	750 (hétszázötven) euró,
34. tétele alatti nappali szekrényt	375 (háromszázhetvenöt) euró,
35. tétele alatti fehér polcos, fiókos tv-állványos nappali szekrényt	10 (tíz) euró,
36. tétele alatti fehér tükrös fésülködőasztalt	7 (hét) euró,
37. tétele alatti 130x90 ovális hatszemélyes asztalt	10 (tíz) euró,
38. tétele alatti csempézett tetejű dohányzóasztalt	71 (hetvenegy) euró,
39. tétele alatti IKEA irodaasztal-szék-irattartót	140 (száznegyven) euró,
40. tétele alatti Steirl ágyat	75 (hetvenöt) euró,
41. tétele alatti Steirl ágyat	75 (hetvenöt) euró,
42. tétele alatti 8 darab görög tájképet	16 (tizenhat) euró,
43. tétele alatti 4 személyes hollóházi étkészlet + kávé + teás szett + vázát	250 (kétszázötven) euró,
46. tétele alatti 2 darab fehér tükrös hálósobaszekrényt	25 (huszonöt) euró,
47. tétele alatti Vorwerk porszívót	30 (harminc) euró értékben,
56. tétele alatti, a bank1-nél vezetett bankszámlaszám3 számú folyószámla 6.234,38 (hatezer-kétszázharmincnégy egész harmincnyolc század) euró, és	
59. tétele alatti, az bank2 Nyrt.-nél vezetett bankszámlaszám2 számú folyószámla 272,20 (kétszázhetvenkét egész húsz század) euró egyenlegét, valamint	
53. tétele alatti, a banknál vezetett bankszámlaszám5 készpénzszámla egyenlegéből 13.000 (tizenháromezer) eurót, és	
54. tétele alatti, a banknál vezetett bankszámlaszám6 folyószámla egyenlegéből 582,95 (ötszáznyolcvankét egész kilencvenöt század) eurót a felperes,	
2. tétele alatti HIFI Infinity hangfalat	53 (ötvenhárom) euró,
4. tétele alatti íróasztalt	69 (hatvankilenc) euró,
5. tétele alatti irodaszekrényt	28 (huszonnyolc) euró,
6. tétele alatti ISDM Modem kártyát	14 (tizennégy) euró,
7. tétele alatti PC AMD KA 450-et	40 (negyven) euró,
8. tétele alatti DRAY Routert	89 (nyolcvankilenc) euró,
9. tétele alatti 3 Home számítógép hangkártya-hálózati kártyát	13 (tizenhárom) euró,
10. tétele alatti Toshiba laptopot	60 (hatvan) euró,
11. tétele alatti LCD monitort	440 (négy száznegyven) euró,
48. tétele alatti Bosch ütvefűrőt	52 (ötvenkét) euró,
51. tétele alatti Harman HIFI tornyot	237 (kétszázharminchét) euró,
60/I. tétele alatti biztosítás száma számú biztosítást 13.416 (tizenháromezer-négy száztizennyolc) euró,	
60/II. tétele alatti biztosítás száma 1 számú biztosítást 5.189 (ötezer-száznyolcvankilenc) euró,	

60/III. tétele alatti biztosítás száma² számú biztosítást 7.544 (hétezer-ötszáznegyvennégy) euró értékben, valamint

53. tétele alatti, a banknál vezetett bankszámlaszám⁵ készpénzszámla egyenlegéből 14.412,99 (tizennégyezer-négyszáztizenkettő egész kilencvenkilenc század) eurót, és

54. tétele alatti, a banknál vezetett bankszámlaszám⁶ folyószámla egyenlegéből 1153,21 (ezeregyszázötvenhárom egész huszonegy század) eurót az alperes kizárólagos tulajdonába adja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 77.742 (hetvenhétezer-hétszáznegyvenkét) forint másodfokú perköltséget.

Az állam javára – az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára – a felperest 233.976 (kétszázharminchármezer-kilencszázhetvenhat) forint, az alperest 38.089 (harmincnyolcezer-nyolcvankilenc) forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a (3. sorszámú beadványa és a 15. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata szerinti) módosított keresetében az alperessel közösen szerzett házastársi közös vagyon megosztását, és az alperesnek 4.592.498 forint értékkülönbséget megtérítésére kötelezését kérte.

[2] A keresetét a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 31.§ (2) bekezdésére alapította. Az elszámolása szerint a felperesnek a közös megtakarításokból 3.538.681, a közös áthúzódó követelésekből 571.724, a közös vagyont érintő tartozások megtérítéséből 60.613, a közös vagyonból az alperesi különvagyonba fordított beruházásokból 845.545, összesen 5.016.563 forint jár, míg az alperest a közös ingóságokból 221.483, a közös vagyonból a felperesi különvagyonba fordított beruházások címén 202.582, összesen 424.065 forint illeti. A két követelés különbségeként a felperesnek 4.592.498 forint jár.

[3] Az alperes a házastársi közös vagyon megosztását maga is kérte. A bankszámlák egyenlegéből 4669,03 euróra, az áthúzódó közös tartozások megtérítése miatt 8625,14 euróra, valamint a felperes különvagyona 14.183,58 euró növekménye fele részére, és a különvagyona megtérítése címén 37.663,30 euróra tartott igényt. Elismerte, hogy a közös áthúzódó követelések megtérítése fejében 1614,59 euróval tartozik a felperesnek.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felek házassági közös vagyonát akként osztotta meg, hogy a felek tulajdonába adta a birtokukban lévő ingóságokat és kötelezte az alperest, hogy 1.191.682 forint értékkiegyenlítést fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt házastársi közös vagyon megosztása jogcímén. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 328.182 forint illetéket az állam javára.

Megállapította, hogy a perrel felmerült egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

[5] A kiegészítő ítéletével kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen be a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalába 114.300 forint megelőlegezett szakértői költséget.

[6] A döntését a Csjt. 27.§ (1) bekezdésére, 28.-29.§-ára és 32.§ (2)-(5) bekezdésére alapította.

[7] Az ítélete tényállásában – többek között – megállapította, hogy

- a felek 2001-ben megvásárolták a közös tulajdonukat képező címl alatti ingatlant, amely az utolsó közös otthonukul is szolgált. Az ingatlant hiteltartozás terhelte, amely az életközösség megszűnése időpontjában 23.049 euró volt.

- Az alperes 1998-tól egyéni vállalkozóként dolgozott, adózott és számlázott, egyszerű könyvelést vezetett. A vállalkozásához használt munkahelyiség a közös ingatlan dolgozószobája volt. A dolgozószoba vállalkozásban történő használatát az adójából leírhatta, így 54 euró = 477.972 forint adóvisszatérítést kapott.

- Az életközösség megszűnését megelőzően történt közös vásárlások ellenértékét, 228,61 eurót az életközösség megszűnését követően vonta le a bank az alperes számlájáról.

- Az alperes 2002. évre 5590,40 euró adóvisszatérítést kapott.

- Az alperes különvagyonához tartozott a bank pénzintézetnél vezetett 0bankszámlaszám6 számon nyilvántartott számlán 1992. március 10-én 10.000 és 35.000 DM. A számlákról az alperes 1995. március 31-én felvett 30.000 és 20.000 DM-et.

[8] A döntését a fellebbezett körben azzal indokolta, hogy az életközösség megszűnésekor a 15.-46., 56., 59 számú tételek a felperes, a 2.-11., 48., 51., és 60. számú vagyontárgyak az alperes birtokában maradtak. A több mint tizenhét év különélés miatt a természetbeni megosztásnak a Csjt. 31.§ (3) bekezdésében írt követelménye ellenére, a hosszú ideje birtokon kívül lévő féllal szembeni méltánytalanság elkerülése érdekében azokat a birtokos tulajdonába adta.

[9] A 47. tételszámú ingóságról a felperes a perben úgy nyilatkozott, hogy a porszívó a gyermeké, akinek arra az allergiája miatt volt szüksége. Csatolta tanúl nyilatkozatát, akinek a „tudomása szerint” a gyerek allergiája miatt kellett a porszívó. A nyilatkozó nem orvos. A törvényszék azonban a bontóperben tett azon felperesi nyilatkozat alapján, mely szerint „Két orvosi tesztet is van, hogy a gyermek semmire nem allergiás”, a porszívót a felek közös vagyonaként állította a vagyonmérlegbe.

[10] A B.1. tétel alatti alperesi 2002. évi adóvisszatérítés 5.590,40 euró volt, amelynek a fele része megfizetését kérte a felperes. Az alperes 2.818,98 eurót utalt a felperesnek, amelyet az elsőfokú bíróság az adóvisszatérítés megosztásaként vett figyelembe. A felperesnek 2.795,20 euró járt, amelyhez képest az alperes többet utalt a részére, így az alperesnek jár e tételből 23,78 euró.

[11] A B.2. tétel alatti alperesi adómeztakarítás 10.184,54 euró összegét az alperes a közös ingatlan dolgozószobája használatának költségeként írhatta le az adóból. A felperes

ennek felére tartott igényt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint e pénzösszeg a házastársi közös vagyonnak sem az aktív, sem a passzív részébe nem tartozik, ezért azt megosztani nem lehet.

[12] A D.1. tétel alatti, a cím2 számú ingatlanra fordított ráköltések közül a felperes által is elismerten az életközösség idején történt csatornázási munka és gázbevezetés miatti értéknövekményt találta igazoltnak. A szakértő szakvéleményében meghatározott 2.078.925 forint összegben azt a vagyonmérlegbe beállította, amelynek a fele részeként 1.039.462 forint jár az alperesnek.

[13] A H.1. tétel alatt a Toyota Avensis gépjármű után járó kártérítési összeg címén a felperes az alperesnek kifizetett 3.874,65 euró fele részére tartott igényt. Az elsőfokú bíróság az alperesi vitatást elfogadva a levont lízingdíjak után maradt 2.059,32 euró fele részeként 1029,66 euró erejéig állapította meg a felperesi követelés jogosságát.

[14] A H.6. tétel alatt az alperes állította be az elszámolásba az általa kifizetett 1292,24 euró vezetékes telefonszámlát. A felperes nem vitatta, hogy a tartozás az együttélés ideje alatt keletkezett, de arra hivatkozott, hogy a vezetékes telefont csak az alperes használta. Az elsőfokú bíróság a számla összegét a felek között egyenlő arányban számolta el, mert a felperes nem bizonyította, hogy őt a telefonszámlákból milyen részösszeg terheli.

[15] Szintén az alperes állította be a mérlegbe H.8. tétel alatt a betegbiztosítására levont 496,82 eurót. A felperesi vitatással szemben a törvényszék a becsatolt számlakivonat alapján azt állapította meg, hogy a követelést 2003. október 31-én vonták le a számláról. Igazoltnak látta ezért, hogy a levont összeg az életközösség időszakának tartozása volt, és azt a közös vagyon terheként számolta el.

[16] A H.9. tétel alatt az alperes közös tartozásként az életbiztosítási hátraléka időarányos részeként 4103,53 eurót állított a mérlegbe. Az elsőfokú bíróság az életbiztosítást a közös vagyon egyik elemének tekintette. Miután az alperes a teljesítést bizonylattal igazolta, ezért a befizetést a közös vagyon egyenlő arányú terheként számolta el.

[17] Az alperes H.10. tétel alatt a 2003. évi személyi jövedelemadója időarányos részeként 8.030,16 eurót állított a mérlegbe, amelyből az elsőfokú bíróság a felperes elismerése alapján 3.792 eurót fogadott el. Kifejtette, hogy az adófizetési kötelezettség a felek közös háztartását terhelte, és az életközösség alatti adókötelezettség a közös vagyont csökkentti, ezért a követelést a felek egyenlő arányú terheként fogadta el.

[18] A H.2.-11. tételeket érintő elszámolása szerint az összes kifizetés 19.471,07 euró, ebből a felek jutója személyenként 9.735,53 euró volt. A felperes fizetett 2.995,08 eurót, az alperes 16.475,99 eurót, így az alperesnek jár 6.740,46 euró.

[19] A vagyonmérleg valamennyi tételét összesítő elszámolása szerint:

a felperesnek jár	az alperesnek jár
A. Ingóságok	9.396,33 euró
B.1. Közös követelés	23,78 euró
C.1. Közös tartozás	650,275 euró
C.2. Közös tartozás	114,30 euró
D.1. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra	1.039.462 forint
D.2. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra	125.000 forint
D.3. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra	11.760 forint
E.1. Közös ráfordítás az alperesi különvagyonra	135.000 forint
E.2. Közös ráfordítás az alperesi különvagyonra	500.000 forint

F.1. Felperesi ráfordítás az alperesi különvagyonra	88,33 euró	
G. Alperes ráfordítása a felperes különvagyonára		93.305 forint
H.1. Elszámolás	1.029,66 euró	
H.2-11. Elszámolás		6.740,46 euró
H.12. Elszámolás	2.900,20 euró	

Összesítve a felperesnek jár 14.064,795 euró (=3.529.420 forint) és 635.000 forint, összesen 4.164.420 forint. Az alperest illeti 6.740,46 euró (=1.691.451 forint) és 1.281.287 forint, összesen 2.972.738 forint. Valamennyi tétel összeszámításával a felperesnek jár (4.164.420-2.972.738=) 1.191.682 forint értékkiegyenlítés.

[20] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a 340.164 forint kereseti illetéket és a korábbi másodfokú eljárás 316.200 forint fellebbezési illetékét a felek egyenlő arányban kötelesek viselni. Ezért a felperest 328.182 forint illeték megfizetésére kötelezte és megállapította, hogy az alperes az általa lerótt 726.000 forintra tekintettel 397.818 forint illetéket igényelhet vissza.

[21] A kiegészítő ítéletét a törvényszék azzal indokolta, hogy a kirendelt igazságügyi szakértőnek a tárgyaláson való megjelenésével felmerült díját a felperes köteles viselni, mert a szakértő meghallgatását a felperes indítványozta.

[22] Az elsőfokú ítélettel és a kiegészítő ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása, a vagyonszövetségbe tartozó tárgyaknak a kereseti kérelem szerinti megosztása, a felperes által kihagyni rendelt és az alperes által a vagyonszövetségbe felvett elemek kihagyása, az alperesnek 4.592.468 forint értékkülönbséget megtérítésére kötelezése, és az eljárással összefüggésben felmerült költségekben marasztalása érdekében.

[23] A jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság az elé terjesztett nyilatkozatokat nem megfelelően értékelte. A felvett bizonyítás eredményeként megállapított tényállása több ponton téves, mert

- a települési ingatlan hitele az életközösség megszűnése időpontjában nem 23.049, hanem 264.356,23 euró volt,
- a dolgozószobával kapcsolatos adóleírás alapján az alperes 1853,54 euró = 477.972 forint adóvisszatérítési kapott,
- az életközösség megszűnését megelőzően nem a közös vásárlások ellenértékét, hanem az alperes hitelkártyájával fizetett benzinköltséget vonta le a bank 228,61 euró összegben,
- a 2002. évi adóbevallás közös bevallás volt, az adóvisszatérítés összege 5.590,40 euró,
- az alperes külföldi munkavégzésből származó megtakarításainak kimutatása alaptalan és manipulatív, számszakilag következetlen.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a 47. tétel alatti Vorwerk porszívót tévesen nem hagyta ki a vagyonszövetségből. tanúl nyilatkozata igazolta, hogy az ingóság a gyermek használatában van, és arra a gyermek ekcémára való hajlama miatt volt szükség. A perben erre orvosi ajánlatot is csatolt.

[25] Arra is hivatkozott, hogy az alperes 2002. évi adóvisszatérítése nemcsak az alperesi, hanem a közös adóbevallás alapján visszajáró összeget is jelentette, ami az alperes számlájára érkezett.

[26] Hangsúlyozta, hogy a vagyonszövetség fennállása alatt az ingatlan összes költségét közösen fizették, így ha az ebből járó kedvezmény csak az alperesnél számíttatik el, ebből az alperes tetemes előnyhöz jut a felperes kárára. Az alperes 2003-ban 6.369,99 eurót, 2004-ben 5.093,13 eurót, összesen 10.184,54 eurót leírt az adójából a közös vagyon terhére.

[27] Véleménye szerint a cím2 ingatlanra beszerzett szakvélemény alkatlan arra, hogy a bíróság az ítéleti tényállást arra alapítsa, és az alapján érdemi határozatot hozzon. A szakvélemény önmagának is ellentmondott, és a szakértői vélemények között egyébként is belső feszültség volt. A szakértő számítása mellőzi a nyilvánvaló statisztikai hibák kiküszöbölésére szolgáló alapelveket. A tanúvallomásokot teljesen figyelmen kívül hagyva csak az alperes hamis állításait vette figyelembe. A két szakvélemény ugyanazokra a munkákra körülbelül félmillió forint különbséggel adott költségvetést. Abszurd, és a köztudomással is ellentézik, hogy korszerűsítések hiányában az ingatlan forgalmi értéke 12.362.595 forint lett volna, mert a közművesítéstől függetlenül a ház értékének az államgépítő munkák elvégzése esetén az inflációval emelkednie kell.

[28] A Toyota Avensis gépjármű esetében azzal indokolta a fellebbezését, hogy az biztosítótól a totálkárosra tört autó után az életközösség megszűnését követően 11.801 euró kártérítést fizetett. A 2004. április 26-i végelszámolás szerint az autó nettó maradványértéke 8.051,43 euró, és ennek a felére tart igényt.

[29] A vezetékes telefonszámla költségének megosztását továbbra sem tartotta alaposnak és jogszerűnek, miután azt az alperes használta üzleti és magáncélra: otthonról dolgozott és órákig beszélt a magyarországi barátnőjével. Emellett a telefonköltséget az adójából is leírta.

[30] Az alperes betegbiztosításának megosztására figyelemmel az alperes 2003. októberi fizetésének a beszámítását igényelte. Arra hivatkozott, hogy az alperes 2003. november 7-én az cég1 GmbH-től a 2003. októberi munkájára 8.775,40 eurót kapott, amelynek a fele összegére tartott igényt.

[31] Az alperesi életbiztosítás hátralékának a megosztását amiatt vitatta, mert a biztosítások 2003. október 31-i visszavásárlási értéke a vagyonszövetségben megosztásra került. Az abban nem szereplő, az életközösség megszűnése után, 2003. november 4-én és 2003. december 2-án befizetett összegek nem hátralékok, hanem az alperesi életbiztosítás folytatásához szükséges befizetések voltak.

[32] Az alperes 2003. évi személyi jövedelemadója kapcsán vitatta az alperes azon állítását, hogy közös adóbevallást kellett volna benyújtaniuk. Ha ez így lett volna, akkor az adóhatóság nem engedélyezi az egyéni adóbevallást.

[33] Méltánytalannak tartotta, hogy a vagyonszövetség során a bíróság az alperes által a kénye-kedve szerint, mazsolázva rajta hagyott ingóságokat a tulajdonába adta.

[34] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a tartalma szerint az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján kérte helybenhagyani.

[35] A fellebbezés kis részben alapos.

[36] Az ítéltábla a jogorvoslati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

[37] Az elsőfokú ítélet tényállását a felek (a 105.P.21.027/2018/25. számú felperesi és a 105.P.21.027/2018/44. sorszámú alperesi beadvány szerinti) egyező előadása alapján a másodfokú bíróság az alábbiak szerint helyesbíti:

Az életközösség megszakadását követően a felek a lakáskölcsönre összesen 23.049,19 eurót teljesítettek.

A dolgozószoza vállalkozásban történt használata miatti adóalapcsökkentés következtében az alperes 1853,54 euró adóvisszatérítést kapott.

[38] Egyebekben a felperesnek az elsőfokú ítélet tényállását vitató fellebbezési hivatkozásait az ítéltábla nem találta alaposnak, mert a törvényszéknek az ítélet tényállásában csak a jogvita elbírálásánál jelentős tényeket kellett megállapítania, és a fellebbezésnek az elsőfokú ítélet 2. oldal 6. és 8. bekezdését érintő kifogásai a jogvita elbírálása szempontjából nem bírnak jelentőséggel. Az alperes külföldi munkavégzésből származó megtakarításainak kimutatását pedig a felperes alaptalanul vitatta, mert az elsőfokú bíróság a tényállás részeként kizárólag a számlaforgalmi adatokat ismertette.

[39] Az ítéltábla a fentiek szerint helyesbített tényállás mellett is döntően helyesnek találta a törvényszéknek a házastársi közös vagyon megosztására nézve levont jogi következtetéseit.

[40] A 47. tétel alatti Vorwerk porszívót a felperes kezdetben ajándék címén a különvagyonának állította (a 35.P.22.036/2009/27/1. számú beadványában), utóbb azzal érvelt, hogy a közös gyermek ekcémája miatt volt indokolt a beszerzése (P/IV.P.19.P.22.036/2009/122. számú jegyzőkönyv 7. oldal és 105.P.21.027/2018/25. sorszámú beadvány táblázata). A korábbi bontóperben pedig – amint azzal a törvényszék az ítélete indokolásában helyesen érvelt – tanú2 tanúvallomását még arra hivatkozva kívánta cáfolni, hogy két orvosi lelet is igazolja, hogy a gyermek nem allergiás.

[41] A felperes egymásnak ellentmondó előadásait az alperes mindvégig vitatta. A becsatolt okiratok (P.22.036/2009/90/F/2. alatti orvosi igazolás és fordítása, tanú1 105.P.21.027/2018/12. alatti nyilatkozata) nem igazolják, hogy a vagyontárgy a közös gyermek kizárólagos, személyes használati tárgya. A felperes fellebbezési érvelésével szemben nem ad alapot a vagyontárgynak a közös vagyon köréből történő mellőzésére önmagában az a körülmény, ha a felek a gyermek ekcémája miatt választottak a közös háztartásukba nagyobb hatásfokú, atkaeltávolításra is alkalmas porszívó készüléket.

[42] A perben az alperes sem vitatta, hogy a B.1. tétel alatti adóvisszatérítés összege mindkét volt házastársat megillette. Az elsőfokú bíróság a keresetet teljesítve azt a közös vagyon megosztása során közöttük elszámolta. Az elszámolás helyességét a fellebbezésben a

felperes sem vitatta, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatására ebben a körben sem volt lehetőség.

[43] A B.2. tétel alatti alperesi adómegettakarítás összegét a felperes (a 105.P.21.027/2018/9. számú jegyzőkönyv 13. oldalán rögzített nyilatkozata szerint) 2003. novembertől 2004. október végéig számította, amikor a felek életközössége és vagyunközössége már nem állt fenn. Nem volt vitatott, hogy az alperes e kedvezményben a német adójogszabályok alapján azért részesült, mert külön irodahelyiséget nem tartott fenn. Az alperesnek a német adójogviszonya alapján biztosított adókedvezmény kizárólag az alperest illette. Az ítéltábla is osztotta ezért az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a B.2. tétel alatti adómegettakarítás a házastársi közös vagyonnak sem az aktív, sem a passzív elemei közé nem tartozik, és az alvagyonok közötti megtérítési igényt sem keletkeztet. Ezért a felperes keresete ebben a részében nem teljesíthető.

[44] A D.1. tétel alatti, a település3i ingatlanra fordított ráköltések esetében az elsőfokú bíróság a szakvéleményt kizárólag a közművesítés körében értékelte, mert az alperes egyéb igényeit bizonyítatlannak találta. A kirendelt szakértő a közművesítés miatti értékelkedés számításánál kizárólag a csatornázást vette figyelembe (105.P.21.027/2018/80. számú jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdése, 6. oldal 4. bekezdése). A felperes szakvéleményre tett észrevételeire a tárgyaláson meggyőző válaszokat adott (105.P.21.027/2018/80. számú jegyzőkönyv). A fellebbezésben írtakkal szemben a csatornázás értéknövelő hatását az alap és a kiegészítő szakvélemény is (kerekítve) 2.079.000 forintban határozta meg (P.22.036/2009/69. és 105.P.21.027/2018/58. sorszámú szakvélemények). Nem ellentétes továbbá a köztudomással, hogy a karbantartás tíz éven keresztül elmaradása esetén az ingatlan értéke nem emelkedik olyan mértékben, mint a jól karbantartott átlagos ingatlanoké.

[45] A beszerzett szakvélemény mindezek alapján nem szenvedett a Pp. 182.§ (3) bekezdésében írt hibákban és hiányosságokban, ezért azt az ítélezése alapjául az ítéltábla is elfogadta.

[46] Az H.1. tétel alatti, a Toyota Avensis gépjármű után kapott kártérítés tekintetében a felperes a módosított keresetében a kifizetett 3.874,65 euró biztosítási összeg fele részére tartott igényt (105.P.21.027/2018/3. számú beadvány 2. oldala, 25. sorszámú táblázat C1. sora) és az elsőfokú bíróság is ezt a keresetét bírálta el. Ezzel szemben a fellebbezésében már a 8.051,43 euró nettó maradványérték felére tartott igényt.

[47] A Pp. 247.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet. A felperes fellebbezési kérelme pedig e tételt illetően keresetváltoztatásnak minősül, amely a Pp. 247.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárás során már nem megengedett, emiatt a fellebbezése ebben a körben nem volt teljesíthető.

[48] A felperes a fellebbezésben sem vitatta a törvényszék azon megállapítását, hogy a H.6. tétel alatti vezetékes telefonszámla díja az életközösség megszakadása utáni közös

ingatlanhasználat alatt keletkezett tartozás. Állította, hogy ő maga a vezetékes telefont nem használta, de erre bizonyítást a perben nem ajánlott fel. Az elsőfokú bíróság ezért a vezetékes telefonszámla díját helyesen tekintette a volt házastársakat egyenlő arányban terhelő tartozásnak. A fellebbezés érveivel szemben a felperest nem mentesíti a fizetési kötelezettsége alól, hogy az alperes a telefondíj őt terhelő hányada után a vállalkozása miatt az adóalapot, illetve az adót csökkentő leírást alkalmazott, adókedvezményben részesült.

[49] Az alperes a H.8. tétel alatti megbízottasítás esetében a 17.P.22.453/2008/6. számú beadványa mellékleteként csatolt bankszámlakivonattal igazolta, hogy a bank a 496,82 euróval a fizetési számlát 2003. október 31-én megterhelte. A fellebbezésben a felperes sem vitatta e tétel elszámolását, csak arra tartott igényt, hogy az alperes 2003. októberi 8.775,40 euró bruttó bevétele elszámolása is megtörténjen. Erre nézve azonban részletes tényelőadásokat nem tett, és az elszámolás kívánt módját sem jelölte meg.

[50] Másrészt az alperes 2003. októberi bevételeinek az elszámolása az 53. és 54. tétel alatti bankszámlaegyenlegek megosztásával megtörtént. A 17.P.22.453/2008/6. számú beadványhoz csatolt bankszámlakivonatok tanúsága szerint a bankszámlaszám6 számú számláról 2003. december 9-én 7.000 eurót átvezettek a bankszámlaszám5 számú megtakarítási számlára, amely magában foglalta az alperes 2003. októberi bevételeinek a közterheket és egyéb terheléseket követően megmaradt nettó összegét is, és ily módon része volt a felperes által a megtakarítási számláról utóbb kivett 13.000 eurónak.

[51] A H.9. tétel alatti alperesi életbiztosítás hátralék esetén az alperes a 17.P.22.453/2008/6. számú beadványhoz csatolt számlaforgalmi kimutatással igazolta, hogy a számláról 2003. november 3-án 3.571,41 eurót, 2003. december 1-jén 1.475,54 eurót levontak. Azt állította, hogy ebből időarányosan 4.103,53 euró az életközösség megszakadása előtti időszakra eső biztosítási díjat fedezte. Az alperesi állításokat a felperes arra hivatkozva vitatta, hogy mindhárom életbiztosítást a 2003. október 31-i visszavásárlási értéken kellett egymás között elszámolni, és az életközösség megszakadását követően levont biztosítási díjak kizárólag az alperest terhelik.

[52] Az alperes a perbeli előadása szerint a könyvelője javaslatára a biztosítóval úgy szerződött, hogy a három szerződés alapján fizetendő biztosítási díj ne egyszerre váljék esedékké (105.P.21.027/2018/14. számú jegyzőkönyv, 4. oldal utolsó bekezdése). A biztosítási kötvényeket a felperes 35.P.22.036/2009/11/F/4-F/6. és 113/F/1-F/4., azok fordításait 113/F/5-F/8. és 123/F/3. alatt, az alperes 12/V/11-1/5., 12/V/12-1/2., 12/V/13. és 12/V/14. számon azonos tartalommal csatolta, ezért a kötvények tartalmát illetően a bíróságnak kétsége nem merült fel. A kötvények felperes készítette fordításainak helyességét az alperes kétségbe vonta, de a felperes 126/F/1. sorszámú beadványa mellékleteként szakfordítást is csatolt. Ez utóbbi fordítást az alperes tartalmilag nem vitatta, a 137/A/1. alatti beadványában kizárólag azt kifogásolta, hogy a felperes nem hiteles fordítást csatolt. A Pp. 191.§ (6) bekezdése alapján a szükséghez képest a bíróság rendelheti el a nem magyar nyelven kiállított okirat hiteles fordításának csatolását, melyet a törvényszék nem talált indokoltnak, és ezzel az ítéltábla is egyetértett.

[53] A becsatolt biztosítási kötvények és a biztosítótársaságnak a 35.P.22.036/2009/10/A/1. számú beadvány 2. mellékletéhez 1/3., 2/3. és 3/3. számon csatolt 2003. júniusi értesítései alapján az alperes három biztosításának a biztosítási évfordulója minden év július 1., november 1. és december 1. napja volt. Ebből következően a számláról

2003. november 3-án és december 1-jén leemelt biztosítási összegek a 2003. november 1-jén és december 1-jén kezdődő biztosítási év esedékes díjai voltak. A törvényszék a 60/I., 60/II. és 60/III. tétel alatti biztosításokat a 2003. október 31-i visszavásárlási értéken a felek között megosztotta, az elsőfokú ítélet fellebbezésben sem vitatott rendelkezéseivel az alperes kizárólagos tulajdonába adta. A 2003. november 1-jével és december 1-jével kezdődő biztosítási év díjai ezért az alperes különadósságának minősülnek. A befizetett díjak után mindezt a felperestől megtérítést jogszerűen nem igényelhet, és a H.9. alperesi életbiztosítás hátralék tételt az elszámolásból mellőzni kellett.

[54] A H.10. tétel alatti, alperesi 2003. évi személyi jövedelemadó esetében a felperes a fellebbezésében a jogalapot, azösszegeket, az elszámolás módját nem vitatta, kizárólag arra hivatkozott, hogy nem hibázott, amikor nem közös adóbevallást nyújtott be az alperessel. Ennek pedig az elszámolás szempontjából nincs jogi jelentősége.

[55] A házastársi közös vagyon megosztása során a bankszámlapénzeknél az elsőfokú bíróság az alperes bruttó bevételét tartalmazó egyenleget számolta el közös vagyonként, ezért e közös bevételt terhelő köztartozásokat is megfelelően figyelembe kellett venni az elszámolás során.

[56] A közös vagyoni ingóságoknak a fennálló birtokállapot szerinti megosztását a felperes amiatt találta méltánytalannak, mert az elsőfokú bíróság az alperes által a kénye-kedve szerint, „mazsolázva” rajta hagyott ingóságokat adta a tulajdonába.

[57] A felperes a keresetében eredetileg maga is a fennálló birtokállapot szerinti természetbeni megosztást igényelte. Utóbb módosította a keresetét az időmúlásra és arra figyelemmel, hogy az alperes megtérítési igényeket támasztott vele szemben (P.22.036/2009/52. számú beadvány). Az ítéltábla azonban egyetértett a törvényszék azon jogi álláspontjával, hogy az életközösség megszakadása és a felek külön költözése óta eltelt huzamos időre tekintettel az alperesre nézve lenne rendkívül méltánytalan, ha a hosszú évek óta kizárólag a felperes által használt ingóságokat a bíróság a tulajdonába adná. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a Csjt. 31.§ (5) bekezdése szerinti méltányossági elv alkalmazásánál az egyik fél javára gyakorolt méltányosság nem vezethet a másik féllel szembeni méltánytalansághoz (amint azt a Kúria a Pfv.II.21.263/2014/3. számú felülvizsgálati ítéletében is kifejtette). Az alperes a perben egyébként is vitatta, hogy kénye-kedve szerint hagyta a felperesnél a közös ingóságokat. A perbeli védekezése az volt, hogy a felperes zárkózott el a vagyontárgyak alperesnek történő kiadásától. Ennek ellenkezőjét pedig a felperes a perben nem bizonyította.

[58] Mindezek alapján a H.2.-11. tétel alatti elszámolások az alábbiak szerint módosulnak:

Az összes kifizetés 15.367,54 euró; a felek jutója 7683,77 euró. A felperes fizetett 2.995,08 eurót, alperes fizetett 12.372,46 eurót, így az alperesnek jár 4.688,69 euró.

[59] Az elsőfokú ítélet elszámolását követve valamennyi tétel összesítése az alábbiak szerint változik:

a felperesnek jár az alperesnek jár

A. Ingóságok	9.396,33 euró	
B.1. Közös követelés		23,78 euró
C.1. Közös tartozás	650,275 euró	
C.2. Közös tartozás		114,30 euró
D.1. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra		1.039.462 forint
D.2. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra		125.000 forint
D.3. Közös ráfordítás a felperesi különvagyonra		11.760 forint
E.1. Közös ráfordítás az alperesi különvagyonra	135.000 forint	
E.2. Közös ráfordítás az alperesi különvagyonra	500.000 forint	
F.1. Felperesi ráfordítás az alperesi különvagyonra	88,33 euró	
G. Alperes ráfordítása a felperes különvagyonára		93.305 forint
H.1. Elszámolás	1.029,66 euró	
H.2.-11. Elszámolás		4.688,69 euró
H.12. Elszámolás	2.900,20 euró	

A felperesnek 4.164.420 forint, az alperesnek 4.826,77 euró és 1.281.287 forint, az elsőfokú ítéletben alkalmazott átváltási árfolyamon összesen 2.492.517 forint jár. A két tétel különbözeteként a felperest (4.164.420-2.492.517=) 1.671.903 forint értékkiegyenlítés illeti.

[60] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A.§ (6) bekezdése folytán alkalmazott 253.§ (2) és (3) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a kiegészítő ítélettel együtt azzal hagyta helyben, hogy az ítélet végrehajthatóságát biztosítva tételesen rendelkezett az egyes vagyontárgyaknak a volt házastársak kizárólagos tulajdonába adásáról.

[61] Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása az elsőfokú pernyertesség-pervesztesség arányát érdemben nem befolyásolta, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség és az állam által előlegezett illeték, szakértői költség viseléséről szóló ítéleti rendelkezéseket nem érintette.

[62] A felperes a fellebbezésben vitatott 3.400.816 forint értékhez képest 480.221 forint erejéig, 14% arányban vált pernyertessé a másodfokú eljárásban. Ezért a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdés alapján, általános forgalmi adóval növelten megállapított 107.976 forint ügyvédi munkadíjból a felperest 15.117 forint, az alperest 92.859 forint illeti, és e két követelés egymással szembeni elszámolásával az alperes 77.742 forint másodfokú perköltségre jogosult [Pp. 81.§ (1) bekezdése].

[63] A felperes részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 272.065 forint fellebbezési illetékből a másodfokú pernyertesség-pervesztesség arányában 233.976 forint a felperest, 38.089 forint az alperest terheli [6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és Pp. 81.§ (1) bekezdése].

Budapest, 2022. április 28.

Zoltán s. k.

bíró

dr. Gyuris Judit s. k.
dr. Örkényi László s. k.
a tanács elnöke

bíró

dr. Kollár

előadó